

HET
VUUR
VAN DE
DRAAK

ANTHONY RYAN

DRACONIS MEMORIA I

LIZANNE

Meneer Redsel trof haar vlak na zonsondergang aan op de voorstevan. Het was haar gewoonte geworden om hier 's avonds te blijven hangen als het weer het toeliet, om het spektakel van de manen en sterren in zich op te nemen, te genieten van de zeebries op haar huid en het regelmatige ritmische geplons van de twee schoepenraderen van de *Wederzijds Profijt*. Hun cadans was vanavond wat vertraagd, de kapitein minderde snelheid toen ze in de buurt kwamen van de Barrière-eilanden met al hun verborgen gevaren. Tegen de ochtend zouden ze omringd worden door de kolkende stromingen van de Zeestraat en dan zouden de raderen op volle kracht draaien, maar voorlopig waren een kalme gang en strikte waarneming van kaarten en kompas geboden.

Ze draaide zich niet om bij meneer Redsel's nadering, hoewel zijn voetstappen boven het geplons te horen waren. In plaats daarvan hield ze haar blik gericht op de opgekomen manen, Serphia en Morvia, en vond ze het jammer dat hun grotere zuster vanavond niet zichtbaar was. Ze genoot altijd van Nelphia's honderden valleien en bergen, grotendeels vrij van kraters in tegenstelling tot haar pokdalige en met gaten bezaaide zusters. De voordelen van een recent actief oppervlak, volgens haar vader. Maar nog altijd een dode wereld.

'Juffrouw Letriet,' zei meneer Redsel, die vlak achter haar bleef staan. Ze draaide zich nog steeds niet om, want ze wist dat hij een fatsoenlijke ruimte tussen hen zou vrijlaten. Haar oplettendheid gedurende de reis had haar ervan verzekerd dat hij veel te ervaren was om onhandigheid te riskeren in zo'n kritieke situatie. 'Het schijnt dat ik u verloren vind in de fluisteringen van de nacht.'

Marsalius, mijmerde ze. Het gesprek beginnen met een citaat. Nogal af-

gezaagd, maar onbekend genoeg om een wetenschappelijk verleden te suggereren.

‘Meneer Redsel,’ antwoordde ze, en ze veroorloofde zich wat warmte in haar stem om de toon te verzachten. ‘Moet ik hieruit concluderen dat de kaarten u niet gunstig gezind waren?’

De andere passagiers brachten hun avonden door met diverse vormen van vermaak, voornamelijk kaarten en amateuristisch gepingel op de stokoude piano in hun chique zij het krappe lounge. Ze lieten haar meestal met rust, afgezien van enkele pogingen haar over te halen tot luchtige conversatie. De status van Aandeelhouder had zo zijn voordelen en geen van hen bezat voldoende standing, of lef, om hun aanwezigheid te nadrukkelijk aan haar op te dringen. Meneer Redsel daarentegen was voorkomender geweest dan de rest, al had hij tot vanavond gewacht haar te benaderen. Ze wist echter sinds hij in Feros aan boord was gekomen dat het onvermijdelijk zou zijn.

‘Boerenrouw is nooit mijn favoriete spel geweest,’ antwoordde hij. ‘Juffrouw Montis heeft me wel tien scrips afhandig gemaakt voor ik me kon verontschuldigen.’

Ze liet een stilte tussen hen hangen voor ze zich naar hem omdraaide, in de hoop dat haar getalm hem zou verleiden tot een wat interessantere onthulling. Meneer Redsel bezat een prijzenswaardige discipline tot zwijgen, al verraadde zijn besluit in zijn zak te reiken naar een cigarillo enig ongeduld.

‘Dank u,’ zei ze toen hij haar er een aanbod uit de geopende cassette, en ze een van de dunne, in blad gewikkelde verrukkingen pakte. ‘Dalcisch nog wel,’ voegde ze eraan toe, en ze liet de cigarillo langs haar bovenlip glijden om het aroma op te snuiven.

‘Ik heb gemerkt dat ik alle andere maar een armzalige vervanging vind,’ zei hij, een lucifer afstrijkend en zich vooroverbuigend.

Rook wolkte naar boven terwijl ze de cigarillo naar haar lippen bracht en de vlam naar het blad zoog. Een amateur had van de gelegenheid gebruikgemaakt om de nabijheid langer te laten duren, misschien zelfs een kus te stelen, maar meneer Redsel wist wel beter.

‘Men moet genieten van een passie wanneer het maar kan,’ zei hij, en hij deed een stapje achteruit om zijn eigen rookwaar aan te steken, voor

hij het stervende lucifertje in de schemering buiten de reling wierp. ‘Vindt u niet?’

Ze haalde haar schouders op en trok de sjaal strakker om haar schouders. ‘Ik had ooit een docent die de gewoonte had genot aan zwakheid gelijk te stellen. “Denk eraan, meisjes, het pad naar het kantoor van de Aandeelhouder loopt niet via spel maar via ijver.”’ Het was een anekdote die op waarheid berustte en ze glimlachte bij de herinnering, met madame Bondersils meestal zo strenge gezicht oprijzend in haar geheugen. *Ik verheug me erop u weer te zien, madame*, dacht ze, starend naar de twee manen die zich glinsterend weerspiegelden in de donker wordende golven. *Als ik deze nacht overleef.*

‘U schijnt een oplettende leerlinge te zijn geweest,’ zei meneer Redsel. Haar woorden gaven hem stilzwijgend toestemming om zijn blik over haar keurslijfje te laten glijden, waar de glans van de Aandeelhoudersspeld door de dunne zijde van de sjaal scheen. ‘Een volledige Aandeelhouder op zo’n jeugdige leeftijd. Slechts enkelen van ons mogen erop hopen om zo snel zo hoog te stijgen.’

‘Ijver vermengd met puur geluk is een krachtig brouwsel,’ antwoordde ze. Ze nam opnieuw een oppervlakkige trek van haar cigarillo en proefde niets meer dan de fijnste Dalcische tabak. *Hij is tenminste geen gifmenger.* ‘In elk geval neem ik aan dat u dergelijke ambities uit de weg zou gaan. U bent toch een Onafhankelijke?’

‘Inderdaad, en momenteel van een eenmanssyndicaat.’ Hij boog nederig. ‘Nu mijn vorige opdracht is uitgevoerd, leek me het juiste moment aangebroken een deel van de winst te steken in de ontdekking van het land waar alle rijkdom vandaan komt, en ons daarvan slaaf maakt.’

Opnieuw een citaat, Bidrosin deze keer, uitgesproken met een sarcastische intonatie om zijn gebrek aan sympathie voor zo’n roemruchte Corvantijsen radicaal kenbaar te maken. ‘U bent dus nooit eerder in Arradsia geweest?’ vroeg ze.

‘Een uitzonderlijk verzuim, maar ik sta op het punt dat goed te maken. Terwijl u, neem ik aan, meer dan bekend bent met het vasteland.’

‘Ik ben in Feros geboren, maar ik heb gestudeerd in Carvenpoort en heb de gelegenheid gehad een deel van de Binnenlanden te zien voor de Raad van Bestuur me naar het Hoofdkantoor riep.’

‘Dan zou u mijn gids kunnen zijn.’ Hij glimlachte en leunde over de reling. ‘Want men heeft mij verteld dat er binnen enkele maanden een syzygie is, en dat die in Arradsia het mooist te zien is.’

‘Bent u dan een sterrenkundige, meneer?’ Ze zei het op ongelovige, spottende toon en kwam naast hem staan.

‘Hoogstens een liefhebber van een fraai schouwspel,’ zei hij, en hij richtte zijn blik op de manen. ‘Om drie manen aan de hemel te zien, en de planeten erachter, allemaal in een perfecte opstelling die maar heel even duurt. Dat zal iets zijn wat je je leven lang herinnert.’

Waar hebben ze jou gevonden? vroeg ze zich af, en ze liet haar blik over zijn profiel gaan. Ruig maar niet verweerd, knap maar niet verwijfd, slim maar niet arrogant. Ik zou zomaar kunnen denken dat ze je speciaal hiervoor hebben gefokt.

‘Er is een observatorium in Carvenpoort,’ zei ze. ‘Goed uitgerust met allerhande optische instrumenten. Ik kan vast wel een introductie voor u regelen.’

‘Dat is zeer vriendelijk van u.’ Hij zweeg even, en zijn voorhoofd vertoonde een licht aarzelende frons. ‘Ik moet u vragen, mejuffrouw Letriet, want nieuwsgierigheid is altijd mijn grootste zonde geweest, bent u werkelijk de kleindochter van Darus Letriet?’

Slim, dacht ze. Een belediging riskeren om intiemer te worden door zo’n gevoelig onderwerp aan te roeren. Eens zien hoe hij reageert op een kleine tegenslag.

‘Daar hebben we weer zo’n bewonderaar van de grote man,’ zei ze. Ze draaide zich van de reling af en maakte aanstalten om te gaan. ‘Ik heb hem nooit gekend, meneer, hij stierf voor mijn geboorte. Daarom kan ik u niet voorzien van anekdotes en wens ik u goedenacht.’

‘O, maar ik ben niet op zoek naar anekdotes,’ zei hij, met beleid overgaand op een meer verleidelijke toon, terwijl hij haar weg blokkeerde, al bleef hij wel op gepaste afstand. ‘En ik bied mijn verontschuldigen aan als ik u onbedoeld beledigd heb. Want weet u, ik heb grote behoefte aan een mening over een recente aankoop.’

Ze sloeg haar armen over elkaar, met de cigarillo voor haar lippen balancerend, en trok vragend een wenkbrauw op. ‘Aankoop?’

‘Ja. Een paar technische tekeningen waarvan de verkoper me bezwoer

dat ze van de hand van uw grootvader waren. Maar ik moet bekennen dat ik er mijn twijfels over heb.’

Ze genoot van zijn verwarring toen ze hoofdschuddend begon te lachen. ‘Een eenmansyndicaat. Is dit uw werk, meneer? De aankoop van werktekeningen?’

‘In- en verkoop,’ zei hij. ‘En niet alleen tekeningen, maar allerhande echte kunst en antiquiteiten. Met de nadruk op “echte”.’

‘En u denkt dus dat ik in staat ben de herkomst van die tekeningen vast te stellen, met mijn deskundige oog als familielid?’

‘Ik hoopte dat u misschien zijn stijl kon herkennen, zijn handschrift...’ Hij liet zijn stem wegsterven met een schaapachtige grijns op zijn gezicht. ‘Een dwaas idee, dat zie ik nu in. Vergeef me alstublieft dat ik zo opdringerig was en voor elke belediging die ik wellicht heb veroorzaakt.’ Schuld-bewust en respectvol boog hij zijn hoofd en wilde vertrekken. Ze liet hem een aantal meters afleggen voor ze de te verwachten vraag stelde.

‘Waar is hij van? Van welk apparaat?’

Hij bleef midden in een stap staan, en kwam teruglopen met een veraste frons waarop hij goed zijn best had gedaan. ‘Nou ja, van het enige wat er werkelijk toe doet,’ zei hij, en hij gebaarde naar de langzaam draaiende raderen en de twee schoorstenen boven de stuurhut waaruit stoom naar de nachtelijke hemel opsteeg.

‘De thermoplasmische machine,’ mompelde ze met oprechte nieuwsgierigheid. *Hoever zijn ze wel niet gegaan om deze val voor me te zetten?* ‘Dat grote geval dus,’ zei ze wat luider. ‘Welke versie?’

‘De allereerste,’ antwoordde hij. ‘Als hij authentiek is. Ik zou ze u morgen heel graag willen laten zien...’

‘O nee.’ Ze liep naar hem toe, stak haar arm door de zijne en trok hem mee naar de passagiershutten. ‘Nieuwsgierigheid is ook mijn grootste zonde, en als die is gewekt is er geen houden meer aan.’

Genot? vroeg ze zichzelf een paar uur later af, toen meneer Redsel blijkbaar volledig bevredigd naast haar in slaap was gevallen. Ze liet haar ogen over zijn torso dwalen, tot aan de harde buikspieren waarover een dun laagje zweet lag dankzij hun recente inspanningen. Ze vond hem net zo ervaren in de vleeselijke kunsten als in alle andere, nog zo’n bevre-

digde verwachting. *Ik betwijfel of madame haar goedkeuring aan deze keuze van tactiek gehecht zou hebben.*

Die gedachte veroorzaakte een brede glimlach, terwijl ze zich uit bed liet glijden. Ze stopte om haar afgeworpen lijfje op te rapen voor ze naar de commode liep waarop meneer Redsel de tekeningen had klaargelegd, zodat zij ze kon onderzoeken zodra ze de hut betrad. Zijn nogal ingewikkelde en inventieve beschrijving van hun herkomst werd onderbroken door haar kus. Ze had genoten van zijn verrassing, zoals ze ook had genoten van wat er volgde. Ze had een tijdje een minnaar in Feros gehad, een fatsoenlijke en discrete officier van het IJzerschipprotectoraat, die een echtgenote had ver aan de andere kant van de oceaan en daarom geen enkele behoefte aan een langdurige emotionele verplichting. Maar commandeur Pijnveld werd enkele maanden geleden naar een afgelegen post overgeplaatst, dus misschien was er toch een zeker genot verbonden aan deze affaire van vannacht, al had het volstaan om de lichte twijfel te verdrijven die ze koesterde omtrent zijn ware bedoeling om haar te benaderen.

Ze had het gezien toen hij zijn climax naderde, met zijn gezicht zwevend boven het hare; zijn doel bleek duidelijk uit de strakke, starende blik die hij op haar ogen vestigde. Ze had teruggestaard, en hem met haar armen en benen dicht tegen zich aan gedrukt terwijl hij met toenemende snelheid in haar stootte. Ze maakte de juiste geluiden op het juiste moment, zodat hij even de illusie kreeg dat hij succesvol de vereiste band had gesmeed. Ze had het gevoel dat ze hem iets schuldig was. Hij was immers écht zeer ervaren geweest.

Het schijnsel van de twee manen stroomde door het open kajuitraam naar binnen, en bood genoeg licht voor een behoorlijke bestudering van de tekeningen. Het waren er drie. Het papier was vergeeld en de randen ietwat rafelig, maar de exacte afmetingen van de grootste uitvinding van de wereld waren duidelijk zichtbaar. De woorden 'Plasmische Aandrijving voor Voortbeweging' stonden boven aan de eerste tekening in een kriebelig, bijna koortsachtig schrift, waaruit iets van opwinding sprak over een kort daarvoor opgedaan idee. De datum 36/04/112 was met een gelijksoortige energieke hand in de hoek rechts-onder gekrabbeld. De onnauwkeurige tekst stond echter in schril con-

trast met de weergave van het apparaat zelf. Elke buis, tapkraan en klep was uiterst gedetailleerd weergegeven, de schaduwen gearceerd met een nauwkeurigheid die slechts kon wijzen op de hand van een zeer getalenteerd tekenaar.

Ze richtte haar blik op de volgende tekening, die al net zo voorbeeldig getekend was, al droeg het apparaat hier zijn huidige naam ‘Thermoplasmische Voortbewegingsmachine’ en was het oorspronkelijke ontwerp voorzien van een aantal toevoegingen en verfijningen. Deze versie was gedateerd op 12/05/112 en de derde, eveneens een indrukwekkende afbeelding van het uiteindelijke apparaat, droeg de datering 26/07/112. *Twee dagen voor het patent werd gepubliceerd*, herinnerde ze zich, met haar blik gevestigd op steeds hetzelfde punt van elke tekening: de rechterbovenhoek waar een klein monogram gekrast was in datzelfde onmiskenbare handschrift: DL.

‘Nou, wat denk je?’

Ze draaide zich weg van de commode naar meneer Redsel, die klaarwakker was en rechtop zat. Een gedimde gloed verspreidde zich door de hut toen hij naar het olielampje reikte dat boven het bed aan de muur was bevestigd. Zijn gezicht had de warme uitdrukking van een man die op het punt staat een nieuw intiem avontuur aan te gaan, en recent in vervoering is geraakt. *Zo perfect*, dacht ze opnieuw, met een hint van spijt.

‘Ik ben bang, meneer,’ zei ze, terwijl ze haar keurslijfje optrok en het flaconnetje product tevoorschijn haalde dat in het kant verborgen zat, ‘dat we andere zaken te bespreken hebben.’

Ze merkte een zacht metalen klikje op en zijn hand kwam onder de lakens vandaan met een kleine revolver erin geklemd. Ze herkende het type toen hij het op haar voorhoofd richtte: een Tulsome .21 zeskamerige, ook bekend als het ‘zoutvaatje van de gokker’, omdat de meervoudige cilindervormige loop gelijkenis vertoonde met een strooivaatje, en hij door de broederschap van professionele kaartspelers in de armen was gesloten. Klein van kaliber, maar altijd betrouwbaar en dodelijk wanneer een expert hem gebruikte.

Haar reactie op de verschijning van het pistool kwam neer op een licht opgetrokken wenkbrauw, terwijl haar duim tegelijkertijd het kurkje van

het flaconnetje wipte toen ze het naar haar lippen bracht. Het was haar noodflesje, een mengsel uit een van de geheime nissen van het laboratorium van IJzerschip. Doeltreffende vermenging van verschillende typen product was een kunst die de meeste oogsters boven de pet ging, want het kon alleen worden gemaakt door de zeer geduldige, veeleisende manipulatie van product op moleculair niveau, en de nauwkeurige toevoeging van verschillende synthetische bindmiddelen. Voor een dergelijke precisie waren de krachtigste microscopen nodig, een andere uitvinding waarvoor de wereld bij haar familie in het krijt stond.

‘Laat dat!’ waarschuwde hij haar en kwam overeind op bed, nu met beide handen om het pistool, de zes lopen nauwkeurig gericht en een serieuze vastberadenheid in zijn stem en blik. ‘Ik zou niet graag...’

Ze gooidde de inhoud van het flaconnetje achterover en een fractie van een seconde later haalde hij de trekker over, waarop de revolver de droge klik liet horen van een hamer die een lege kamer vindt. Na een korte aarzeling sprong hij van het bed, verstevigde zijn greep op de revolver en haalde uit om ermee tegen haar slaap te slaan. De inhoud van het flesje had een bittere en complexe prikkeling van haar tong veroorzaakt voor het in haar systeem doordrong met die bekende sensatie. Zeventig procent Groen, twintig procent Rood en tien procent Zwart. Ze riep het Groen op en razendsnel kwam haar arm naar boven. Haar hand omvatte zijn pols die maar een paar centimeter van haar slaap verwijderd was, stevig genoeg maar zonder een blauwe plek te veroorzaken, laat staan zijn botten te breken. Elke verdachte bloeditstorting zou later vragen kunnen oproepen.

Ze riep het Zwart op toen hij zijn vrije arm hief voor een stoot, een dodelijke klap gezien de instelling van zijn knokkels. Hij huiverde toen zij het Zwart vrij liet en hij ter plekke versteende, met dichtgeklemden kaken terwijl hij een vergeefse poging deed aan haar greep te ontkomen; zijn tong vormde ofwel vervloekingen ofwel smeekbedes achter zijn oengeklemden tanden. Ze duwde hem een meter achteruit, met hem nog steeds in haar greep, en klemde hem vast tegen het bed. Het Zwart nam snel af en ze had nog maar een paar ogenblikken.

‘Wie is je contactpersoon in Carvenpoort?’ vroeg ze, en ze nam iets Zwart terug zodat hij zijn mond kon gebruiken.

‘Je..’ bracht hij gesmoord en happend naar lucht uit, ‘... begaat... een vergissing.’

‘Integendeel, meneer,’ antwoordde ze, en ze liep naar de commode om er een klein leren tasje achter vandaan te halen dat daar verborgen zat. Ze maakte het open en toonde hem het rijtje van vier flaconnetjes. ‘Jij beging een fout door ze niet beter te verstoppen. Ik had ze in een oogwenk gevonden toen ik gisteren je cabine doorzocht, en even later dat zoutvaatje van je.’ Ze hield haar hoofd schuin alsof ze hem kritisch bestudeerde, en gebruikte het Zwart om zijn naakte lichaam een halve slag te draaien. *Geen spoor van het Teken. Zelfs niet op zijn voetzolen.*

‘Je bent geen Kader,’ zei ze, ‘maar een huurling. Het Corvantijnse Keizerrijk heeft een ongeregistreerde Bloedgezegende achter me aan gestuurd. Spionnen van de Keizer zijn meestal niet zo onbezonnen. Ik moet bekennen, meneer, dat ik me ergens zwaar beledigd voel. Wat zijn gewoonlijk jouw slachtoffers? Rijke weduwen en leeghoofdige erfgenamen?’

‘Ik werd... niet gestuurd... om je te vermoorden.’

‘Dat betwijfel ik ook niet, meneer Redsel. Na onze gemeenschappelijke, en ongetwijfeld voortgezette intieme verhouding in Carvenpoort, had je je opdrachtgevers van voldoende informatie kunnen voorzien om je beloning meer dan waard te zijn.’

Uit zijn blik sprak nu een zekere berusting en ze voelde heel even bewondering voor zijn overduidelijke beslissing nergens meer om te smeken. In plaats daarvan stelde hij een vraag: ‘Hoe... heb ik mezelf verraden?’

‘Ik mocht je te graag.’ Ze slikte haar bewondering in en verstevigde haar greep. ‘Huurling of niet, jij en ik delen een beroep en ik heb er geen behoefte aan je te zien lijden. Dus vraag ik je nogmaals en ik raad je ten zeerste aan te antwoorden: wie is je contactpersoon in Carvenpoort?’

Het grootste deel van zijn gezicht was nu versteend en alleen zijn lippen konden nog enige emotie tonen toen hij met een sneer uitbracht: ‘Zij zouden... mij roepen... Ik kreeg... geen naam.’

‘Wachtwoord?’

‘Warelfiede.’

Ondanks de omstandigheden kon ze een geamuseerd gesnuif niet bedwingen. ‘Hoe toepasselijk.’ Ze voelde het Zwart nu wegebber, het brandende gevoel nam toe terwijl het oploste in haar bloed. ‘O, en voor wat het waard is,’ zei ze, met een knikje naar de tekeningen. ‘Ze zijn nep. Mijn grootvader gebruikte altijd alleen de Mandinoriaanse kalender. En bovendien waren zijn handen de laatste helft van zijn leven krom van de artritis, iets wat hij uit trots en ijdelheid goed verborg.’

Zijn lippen vormden een trek die wellicht een glimlach, of nog een sneer, voorstelde, op het moment dat zij zijn hart liet stoppen met haar laatste druppel Zwart. Met een schok vloog hij de lucht in en plofte neer op het bed; het gebeeldhouwde lichaam nu slap en levenloos.

Formeel en respectvol bracht de eerste stuurman haar aan het ontbijt het droeve nieuws dat meneer Redsel overleden was. ‘Wat vreselijk!’ riep ze uit, en ze legde haar toast opzij om snel een verkwikkend slokje thee te nemen. ‘Een hartaanval, zegt u?’

‘Volgens de scheepsarts, juffrouw. Ongewoon bij een man van zijn leeftijd, maar naar het schijnt is het vaker voorgekomen.’ Een lid van de bemanning had hen gisteravond op de voorsteven in gesprek gezien en de eerste officier was verplicht haar een paar vragen te stellen. Zoals te verwachten was bleek hij een weinig diepgravende onderzoeker. Als ze eenmaal verklaard had dat ze niets wist van meneer Redsels ongelukkige en vroegtijdige heengaan, zou geen enkele Syndicaatswerknemer van welke inlichtingendienst dan ook het wagen druk uit te oefenen op een Aandeelhouder.

Nadat de eerste stuurman vertrokken was ging ze verder met haar ontbijt, al werd haar eetlust spoedig aangetast door een hysterische uitbarsting aan een belendende tafel, waar het nieuws van meneer Redsels dood was aanbeland. Mevrouw Jameren, een mollige dame van rond de veertig, werd hevig aangegrepen door ontroostbare misère, terwijl haar doodsbekke echtgenoot, een Regiobestuurder van een aanzienlijk hogere leeftijd, als bevroren toekeek. Het kamermeisje van mevrouw Jameren kreeg haar uiteindelijk de eetzaal uit, maar haar kreten bleven nog lang hoorbaar. De andere passagiers deden hun best hun gène of vermaak te verbergen terwijl meneer Jameren met stoïcijnse vastberadenheid zijn

ontbijt verder opat, en hoorbaar zijn bacon, eieren en niet minder dan twee sneden toast wegekauwde.

Je kon wat extra oefening zeker niet weerstaan, hè? vroeg ze de schim van meneer Redsel toen ze opstond van tafel, haar ontbijt vrijwel onaangeroerd achterlatend. *Ik vroeg me af of ik er reden toe had mijn daad te berouwen. Maar ik geloof nu dat het veilig in de map 'Noodzakelijk Kwaad' kan worden opgeborgen.*

Ze liep naar de hut om de tekeningen te pakken en begaf zich naar de achtersteven. Het tempo van de schoepenraderen was verdriedubbeld nu ze midden in de Zeestraat voeren; de Bloedgezegende in de machinekamer had ongetwijfeld minstens twee flacons Rood gedronken om de machines tot maximale snelheid aan te zetten. Dit was haar derde tocht door de Zeestraat en elke keer voelde ze zich ongemakkelijk bij de aanblik van het wateroppervlak. De afwezigheid van golven leek vreemd zo ver van land en de onophoudelijke draaikolken en wielingen van de stromen hadden iets onheilspellends. Ze vond het lijken op een visuele echo van de enorme natuurkracht van twee eeuwen geleden, die zo'n brede zee-engte tussen de Barrière-eilanden had veroorzaakt.

Voor de laatste maal wierp ze een blik op de tekeningen. Toch jammer, ze waren zo kunstig gemaakt. Maar meneer Redsel moest haast wel sporen hebben nagelaten die de identiteit van de maker onthulden en, vervalst of niet, het gerucht dat deze tekeningen zouden bestaan zou hoe dan ook aandacht wekken die ze liever vermeed. Ze had ze in zijn hut hebben kunnen laten liggen, maar dat zou nog meer vragen opgeworpen hebben: was het niet heel toevallig dat op hetzelfde schip ook de kleindochter van de vermoedelijke vervaardiger van de tekeningen aanwezig was? Ze streek een lucifer af en hield hem bij de hoek van alle drie de vellen, liet de vlam twee derde ervan verteren voor ze ze aan de zee schonk.

Ik heb je niet verteld wat de grootste vergissing van elke vervalser is, of wel meneer Redsel? vroeg ze, terwijl ze de zwarte as zag verdwijnen in het kielzog van het schip, om in het kolkende schuim van de schoepen ten onder te gaan. *Al had je dat nooit kunnen weten. Want weet je, het was mijn vader die de grote contraptie ontwierp toen hij amper vijftien jaar was, en aan moest zien hoe mijn grootvader het idee affakte. Mijn*

vader is de grootste uitvinder van deze wonderlijke eeuw, een buitengewoon genie met een grootse visie, die nauwelijks de inkt voor zijn ontwerpen kan betalen.

Ze stond zich toe kort de laatste ontmoeting met haar vader voor de geest te halen. Het was de dag voor ze aan boord zou gaan in Feros en ze trof hem aan in de werkplaats omringd door allerlei nieuwe uitvindingen, met handen vet van de smeer en een brilletje op het puntje van zijn neus. Het was haar lang een raadsel geweest hoe dat brilletje op zo'n hachelijk punt bleef zitten, hij bewoog altijd met zoveel tomeloze energie dat het nauwelijks mogelijk leek, en toch had ze het nooit door de lucht zien vliegen. Ze hield van die herinnering, ondanks de harde woorden die er tussen hen gewisseld waren. *Je werkt voor een stelletje dieven*, had hij gezegd, nauwelijks opkijkend van zijn gepruts. *Ze hebben je geboorterecht verkwanseld.*

Werkelijk, vader? had ze geantwoord. *Ik dacht altijd dat grootvader daar de eerste mee was.*

In de weken daarop voelde ze zich steeds ongemakkelijker bij het beeld van de pijn die van zijn gezicht te lezen was geweest. Het riep een andere herinnering op, de dag van het Bloedlot toen het pipet van de oogster een kleine druppel product op haar hand had laten vallen maar dat er, ondanks het gehuil en gejammer van de andere kinderen, bij haar geen brandplek of zwarte korst was verschenen. Ze had hem nooit eerder zo verdrietig gezien en vroeg zich af waarom hij niet glimlachte toen ze haar hand liet zien, zonder verwonding op de melkwitte palm. *Kijk vader, het deed helemaal geen pijn. Kijk dan, kijk!*

Ze verdreef de herinnering en richtte haar blik weer op de zee. De Zeestraat versmalde zich naar het zuiden en ze kon nog net de kleine groene vlekken van de Barrière-eilanden aan de horizon zien, wat betekende dat Carvenpoort nog maar twee dagen varen was. *Carvenpoort*, dacht ze, met een wrange glimlach. *Waar ik Wareliedje zal vinden.*